

Una passejada en el present

Per Elisabeth Avilés

Avui, 3 de febrer de l'any 2025, surto de passejada amb el Max, com fem cada dia quan torno de treballar.

És una tarda tranquil·la, per la resta del món menys pel Max. L'aire fa olor de dilluns, quan tothom torna a casa després d'una jornada laboral. Però el Max sembla que té més ganes de jugar del que és habitual.

El *gordito*, com li dic afectuosament és un amor de gos. És un cocker Spaniel. Té sis anys d'edat, però tot just fa 20 mesos que compartint la nostre vida junts. És de color canyella tot el seu cos fins a la meitat de les potetes, on comença a degradar-se fins a agafar la tonalitat groguenca, per acabar de transformar-se en un pèl ros. Té la seva panxeta també de color ros i un serrall que continu per les dues orelles enormes típiques d'un cocker Spaniel. Si te'l mires de cara, sembla que porta una perruca com els lords de la cambra alta del parlament del Regne Unit. Té una carona de bo que no s'aguanta: crec que si un dia entren a casa a robar, els hi obriria la porta i seria el comitè de benvinguda. Transmet tendresa, calma, seguretat, confiança. Jo el veig com un osset de peluix de 16 quilos ple d'amor. Quan l'agafes en braços t'agafa amb les seves potetes al voltant del coll i recolza el seu caparró sobre l'espatlla, simulant una abraçada humana.

Conviure amb ell és viure any rere any amb un nen d'entre 2 i 5 anys d'edat. Ell no parla, però és curiós, es fa entendre i també m'entén a mi amb un gest; amb una mirada. Tenim una complicitat brutal, ell és la meva serotonina amb la seva alegria i l'oxitocina amb les seves abraçades.

Continuem passejant i el Max ha començat a fer salts un rere l'altre. És un no parar, orelles amunt i avall, cueta que va a mil per hora d'un costat a un altre, caminant marxa enrere sense saber on trepitja, perquè no em treu la vista de sobra.

Ups! Trepitja i cauen les dues potetes del darrere en un escocell ple d'aigua i fang, a ell tant li fa. Continua saltant i mirant-me fixament i amb la màxima atenció; més ben dit, mira la seva bossa, que porto cada dia quan anem a passejar.

La bossa de les passejades que ell reconeix molt bé. És de color verd clar de lona, reciclada d'una gossa meua que ja va morir de vella, però les restes han

quedat com a la bossa de les passejades. Està plena d'estris del Max, portem l'aigua amb vinagre pels pipís que fa fora de test (dels escocells dels arbres, quan em despito un moment), estan els seus premis, de tant en tant li he d'anar recordant que la confiança fa fàstic i posar en pràctica les regles i ordres que ha d'obeir pel seu bé, bosses de recollir les deposicions, el seu platet de silicona (petit) per si de cas s'allarga la passejada i té set. Però falta l'estri triomfador de la bossa, la reina d'entre totes les coses que hi ha a la bossa: la piloteta.

Es tracta d'una piloteta de goma amb punxes suau al tacte que fa gust prémer, tot i que el soroll que fa no resulta tan gustós quan la prems massa. És de color fúcsia, la va escollir ell entre quatre colors diferents (groc, verd, vermell i fúcsia). Sembla que té predilecció per aquest color perquè casualment el plat petit de silicona, l'arnès i la corretja també són fúcsia. Casualitat?

Max espera que tregui la seva piloteta. És un moment de màxima concentració en els meus moviments. Deixa de saltar i se'm queda mirant fixament com si en aquest món no existissin més éssers vius que ell i jo. El món s'atura per uns segons,

Avui és un dia diferent. Quan trec la mà de la bossa, no surt acompanyada de la piloteta. Llavors es queda mirant-me gesticulant i mirant-me amb cara de: "On és? Treu-la piloteta, treu-la d'una vegada, "que estic esperant!". I jo li dic: "Avui no hi ha piloteta". I em continua mirant, insistint i girant el seu caparró segons li vaig repetint una de les frases rutinàries que ja coneix, una més de les nostres frases que ens permet comunicar-nos clarament i arribar a mantenir un petit diàleg entre senyes, gestos i paraules prou entenedores entre humana i animal, dos éssers vius. Finalment, es dóna per vençut i gira cua i continua corrent, fent la seva.

Continuem avançant i passejant, després de trepitjar els escocells plens de fang. El Max olora que t'olora, de tant en tant aixeca el cap i em busca amb la mirada fins a trobar-me, observant que continuo a prop seu. No sé si ell em busca perquè no em perdi jo o perquè ell no es perdi, mai ho arribaré a saber, però la qüestió és que sempre anem junts, un pendent de l'altre.

Continua caminant pel carrer seguint la rutina diària. És un carrer de vianants, ample, amb cases unifamiliars a quatre vents i jardins privats, situades a banda i banda. Passa primer una casa i el Max se la mira, però acaba passant de llarg, passa una segona casa i la mira de reüll, però continua endavant, fins a arribar a la tercera casa de color ciment sense

pintar, una construcció antiga de tota la vida, res a veure amb les naus de color blanc que darrerament es fa la gent per viure-hi. El Max s'atura, és clar! Apareix en Doby, un mix de gos de sis mesos de color negre i mida gran. Encara ensopega amb tot, perquè no controla les seves potes, sembla que es mou més ràpidament del que pensa. La seva família, en veure què és el Max qui està esperant al carrer el deixen sortir. Baixant tots junts, humans i gos.

El Doby olora al Max i el Max olora al Doby, mentre nosaltres comencem a petar la xerrada. Comencen a jugar ells dos fins al punt que a nosaltres ens maregem i provoca que ens allunyem de la zona de guerra on no saps per on t'arribaran els cops.

Portem com mitja hora petant la xerrada i els gossos jugant. De cop i volta, el Max i el Doby s'aturen i miren a un dels extrems del carrer, on es pot intuir una silueta de gos i un altre d'un humà que s'apropen cap a nosaltres. Quan estan suficientment a prop podem distingir que es tracta de la princesa del barri, la Mel.

Ella sempre va lligada, és molt moguda i el seu moviment és molt sensual, únic al barri. Com sempre, arriba amb la seva elegància, seductora i cridant l'atenció reclamant tots les carantoines i moixaines que hi hagi per la zona.

Mel és de color canyella com el Max i també és una cocker spaniel, és primeta com bona princesa que és, té dos anyets i és una gosseta de 12 quilos plena d'amor que va menjant-se el món allà per on passa.

Quan ella arriba, té el bon costum de saludar un per un a tots els amos que allà estem units. Quan ha acabat amb els humans, s'apropa ajupida als seus veïns i amics de quatre potes. Avui només hi són el Max i al Doby. Ells estan quietes, expectants i esperant que faci la seva entrada triomfant de sempre. A poc a poc, la Mel s'apropa sigil·losament, mig ajupida a quatre potes acompanyada d'un moviment de culet i cua característic, i de cop i volta quan menys t'ho esperes, es tira a terra amb la panxa amunt, ensenyant les seves parts més íntimes. No m'ho crec Mel, has perdut tot el glamur!

Ara ja hi som tots. El Max no té piloteta, però sí els seus veïns de quatre potes.

El Max està feliç, juga, corre, no borda, perquè ell no li agrada, però la seva cara ho diu tot, sobren totes les paraules. Quan estigui cansat, s'aproparà als seus peus i llavors serà l'hora de tornar a casa cansat.

**Diputació
Barcelona**

*Xarxa de Biblioteques
Municipals*

Fi de la passejada.

El Max 😊:

